

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ

Головне управління Національної поліції

в Луганській області

Слідче управління

вул. Вілесова, 1, м. Северодонецьк, 93406,

suor_lug@police.gov.ua

Ідентифікаційний код 40108845

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Дніпро

28 03 2023 року

Старший слідчий в особливо важливих справах слідчого управління Головного управління Національної поліції в Луганській області Буніна Ірина Валеріївна, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12014140050002846 від 24.07.2014 та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278, 279 КПК України,-

П О В І Д О М И В :

Грачову Сергію Вікторовичу, 18 січня 1965 року народження, громадянину України, уродженцю м.Красний Луч Луганської області, зареєстрованому за адресою: вул. Перекопська, 37, м. Хрустальний (до 12.05.2016 Красний Луч) Луганської області, -

про те, що він підозрюється в жорсткому поводженні з цивільним населенням, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Грачов С.В.:

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав (далі – СНД) від 10 лютого 1995 року, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна і Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного і зобов'язались виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язались не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних і інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заклучним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та федеральним законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загально визнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим,

м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-3 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Статтею 29 Конституції України передбачено, що кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність. Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

Статтею 33 Конституції України передбачено, що кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантується свобода пересування.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці

України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та Російської Федерації, створення і фінансування незаконних збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної недоторканості України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, що на думку співучасників були прямо пов'язані із необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

У подальшому, з грудня 2013 року до лютого 2014 року, для забезпечення схвалення та підтримки громадянами РФ і мешканцями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та встановлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, представники влади та ЗС РФ, на виконання спільного злочинного плану, організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності.

Так, із грудня 2013 року за допомогою різних видів медіа-ресурсів РФ здійснювалось викривлення подій Революції Гідності, вказувалося на хибність європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України. При цьому шляхом перекручування, постійного нав'язування хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян РФ і місцевих мешканців південно-східних регіонів України щодо дійсності та значення подій, які насправді відбувалися в Україні, представники опозиційних до тодішнього політичного режиму в Україні сил висвітлювалися як прихильники радикально націоналістичних поглядів, учасники національно-

визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) – як прибічники та послідовники фашизму, пропагувалась їх неповноцінність за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

Одночасно за допомогою засобів масової інформації здійснювалося спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних основ, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави Україна з європейським вектором розвитку, підбурювання до міжетнічних конфліктів, розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів України (АР Крим і м. Севастополя та південно-східних областей), провокування національних зіткнень, формування хибного образу частини українського населення як «націонал-фашистів», які мають інші духовні та моральні цінності, пропагують культ насильства та знущання над російськомовним населенням України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської Федерації (далі – ЧФРФ), що сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому її ведення проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати з території півострова Крим.

При цьому для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян Російської Федерації та України. Крім того з цією ж метою представниками влади РФ створено і озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Зокрема, на військовослужбовців ЧФРФ співучасниками покладалося вжиття заходів підготовки та розв'язання агресивної війни на території АР Крим, а саме:

- планування, підготовка, організація прийняття та розосередження на об'єктах ЧФРФ військових підрозділів ЗС РФ, які передбачалися ГШЗС РФ для здійснення вторгнення на територію АР Крим для ведення агресивної війни проти України;

- організація блокування підрозділами ЧФ РФ у взаємодії з військовими козацькими товариствами РФ під виглядом місцевих жителів АР Крим, представниками так званої «самооборони» - незаконними збройними формуваннями, військових частин Збройних Сил України (далі – ЗС України), Державної прикордонної служби України (далі – ДПС України) для перешкодження їхній законній діяльності щодо відсічі збройній агресії РФ, оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності;

- організація блокування транспортних комунікацій з метою нейтралізації роботи морського та повітряного військового транспорту, пошкодження об'єктів, які мають важливе оборонне значення для України;

- організація захоплення будівель і споруд органів державної влади України з метою перешкодження їхній нормальній роботі.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, усупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, статей 2, 3 Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимоги частини 4 статті 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103, від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), від 24 жовтня 1970 року № 2625 (XXV), від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, статей 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме: АР Крим і м. Севастополь здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовці ЧФ РФ у взаємодії з підрозділами спеціальних військ ЗС РФ, підрозділами та спеціальними формуваннями інших силових відомств РФ, іррегулярними незаконними збройними формуваннями, озброєними бандами, групами найманців та із залученням представників військових козацьких товариств РФ продовжили реалізацію спільного умислу, спрямованого на військову окупацію та подальшу анексію АР Крим та м. Севастополя.

Таким чином, з 20 лютого 2014 року представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Зокрема, 27 лютого 2014 року близько 4 год. 30 хв. понад 100 озброєних військовослужбовців 45-го окремого полку спецпризначення ПДВ ЗС РФ проникли до будівель Верховної Ради АР Крим за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, проспект Кірова, 13, та Ради Міністрів АР Крим за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, вул. Карла Маркса, 18, захопили їх та установили контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень.

Виконання вищевказаних дій надало можливість представникам влади та службовим особам з числа керівництва ЗС РФ забезпечити військову окупацію території АР Крим та м. Севастополя, проведення диверсій, блокування військових частин, установ та органів військового управління ЗС України та інших військових формувань, державних органів і органів місцевого самоврядування, ведення підривної діяльності, організацію проведення на

території АР Крим та м. Севастополя 16 березня 2014 року незаконного сепаратистського референдуму, направлено на порушення територіальної цілісності України, проголошення так званої «республіки Крим» суверенною державою та подальшого звернення нелегітимного парламенту АР Крим до Російської Федерації із пропозицією про прийняття «республіки Крим» до складу РФ як нового суб'єкта федерації.

Незважаючи на незаконність організованого та проведеного представниками влади РФ на території півострова Крим референдуму 16 березня 2014 року, нелегітимність існуючих органів влади Автономної Республіки Крим, всупереч наведеним вище міжнародним зобов'язанням РФ стосовно України, 17 березня 2014 року видано Указ Президента РФ № 147 «Про визнання Республіки Крим».

Цього ж дня президентом РФ видано розпорядження № 63-рп «Про підписання Договору між Російською Федерацією і Республікою Крим про прийняття до Російської Федерації Республіки Крим і створення у складі РФ нових суб'єктів», яким погоджено проєкт вказаного Договору та прийнято рішення про його підписання на вищому рівні.

18 березня 2014 року в м. Москва РФ президентом РФ Путіним В.В. та самопроголошеними представниками так званої «влади Криму» Аксьоновим С.В. і Константиновим В.А., а також самопроголошеним так званим «мером» м. Севастополя Чалим О.М. підписано «Договір про прийняття до Російської Федерації Республіки Крим і утворення у складі Російської Федерації нових суб'єктів» (далі – «Договір»).

Підписання «Договору про прийняття до Російської Федерації Республіки Крим і утворення у складі Російської Федерації нових суб'єктів», його ратифікацією Радою федерації федеральних зборів РФ та прийняття Федерального конституційного закону про утворення в РФ двох нових суб'єктів – «республіки Крим» і «міста федерального значення Севастополя», що призвело до тяжких наслідків у вигляді порушення територіальної цілісності України та заподіяння збитків у вигляді втрати об'єктів державної власності.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території держави.

Так, у березні – квітні 2014 року організовувались та проводились антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях. Основою їх метою було поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території окупаційні адміністрації, які повинні створити уявлення діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки

місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ на території Донецької області України 7 квітня 2014 року створено окупаційну адміністрацію РФ «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – окупаційну адміністрацію РФ «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»).

Для підтримки підконтрольних окупаційних адміністрацій «ДНР» і «ЛНР» представники влади РФ створили іррегулярні збройні формування. Указані збройні формування систематично підкріплювалися найманцями з РФ, у тому числі з числа звільнених у запас військовослужбовців ЗС РФ, а також постачанням зброї і військової техніки, включаючи танки, артилерійські системи, протитанкові засоби та зенітно-ракетні комплекси, що постачались РФ на територію України.

Учасниками «ДНР» і «ЛНР» за підтримки незаконних збройних формувань, озброєних банд, груп найманців, у тому числі засланих в Україну з РФ, а також розвідувально-диверсійних груп, які очолювали офіцери ГУ ГШЗС РФ, шляхом вчинення терористичних актів, захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів інфраструктури, актів застосування збройної сили проти держави України, а також інших злочинів здійснено окупацію частини території Донецької і Луганської областей та взято під контроль частину державного кордону України у вказаних областях.

Указані окупаційні адміністрації мають: конкретних лідерів, які підтримують між собою тісні взаємозв'язки, чітку ієрархію та структуру, яка складається з політичного та силового блоків представників окупаційної адміністрації РФ, керівники та учасники яких підпорядковуються лідерам окупаційних адміністрацій, а також розподіл функцій між її учасниками, на яких покладені відповідні обов'язки згідно з єдиним планом спільних злочинних дій.

На учасників силового блоку представників окупаційної адміністрації РФ, відповідно до плану спільних злочинних дій, покладались наступні обов'язки:

- систематична організація та ведення збройного опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню службових обов'язків співробітниками правоохоронних органів України і військовослужбовцями Збройних Сил України;

- організація у групи осіб, які є прихильниками злочинної діяльності учасників «ДНР» та «ЛНР», озброєння зазначених осіб та керівництво їхніми діями, з метою опору представникам державної влади та унеможливлення припинення злочинної діяльності правоохоронними органами та Збройними Силами України;

- створення не передбачених законом збройних формувань та участь у їх діяльності;

- вербування нових учасників до складу силового блоку «ДНР» та «ЛНР» окупаційної адміністрації РФ та керівництво їхніми діями;

- захоплення населених пунктів, будівель, військових частин та інших об'єктів на території Донецької та Луганської областей;
- скоєння терористичних актів та диверсій на території України;
- захоплення зброї чи заволодіння у інший спосіб боєприпасами, вибуховими речовинами, військовою технікою, транспортними засобами, а також будівництво укріплень з метою протидії діяльності осіб, задіяних у проведенні антитерористичної операції та забезпечення власної злочинної діяльності;
- викрадення осіб з метою отримання матеріальної вигоди та залякування мешканців, які підтримують діючу владу в Україні;
- силова підтримка учасників політичного блоку представників окупаційної адміністрації РФ при проведенні незаконного референдуму на території Донецької та Луганської областей про визнання суверенітету незаконного державного утворення «ДНР» та «ЛНР», а також укріплення та охорона зайнятих ними будівель та споруд;
- вчинення дій, спрямованих на унеможливлення проведення 25.05.2014 позачергових виборів Президента України на території Донецької та Луганської областей;
- організація поставок зброї, боєприпасів, вибухових речовин, військової техніки та їх розподіл серед учасників окупаційної адміністрації;
- охорона полонених військовослужбовців Збройних Сил України, інших військових формувань та цивільного населення, незаконно утримуваних учасниками незаконних збройних формувань у складі окупаційної адміністрації РФ.

На керівників блоків покладається керівництво, організація дій та контроль за діяльністю підлеглих їм співучасників злочину за допомогою керівників груп, що входять до складу вказаних блоків представників окупаційної адміністрації РФ.

Одним із основних завдань учасників указаних окупаційних адміністрацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Контроль, координація діяльності цих окупаційних адміністрацій, як і їх фінансове, матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Незаконні збройні формування окупаційних адміністрацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку указаних самопроголошених організацій за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади створили окупаційні адміністрації

Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління указаними територіями на місцевому рівні.

З огляду на викладене, в розумінні положень ст. 2 Женевських конвенцій від 12.08.1949, ратифікованих Указом Президії Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки від 03.07.1954, між державами РФ та Україна із 20.02.2014 триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Відповідно до вимог ч. ч. 1, 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03.07.1954, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно з ч. 1 ст. 4, ст. 8 даної Конвенції зазначено, особами, які перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Згідно зі ст. ст. 27, 29 вказаної Конвенції, особи, які перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу. Сторона конфлікту, під владою якої є особи, які перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Згідно з преамбулою Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), положення даних конвенцій та цього Протоколу повинні за всіх обставин цілком застосовуватися до всіх осіб, які перебувають під захистом цих документів, без яких-небудь несприятливих відмінностей, що полягають у характері чи походженні збройного конфлікту або у причинах, що висувуються Сторонами в конфлікті чи приписуються їм.

В подальшому, на початку червня 2014 року, (більш точні час та дату під час проведення досудового розслідування не встановлено) Грачов Сергій Вікторович, перебуваючи в місті Луганськ, діючи у складі незаконного збройного формування так званої «військової комендатури ЛНР», усвідомлюючи, що цивільні особи, які перебувають на тимчасово окупованій території Луганської області знаходяться під захистом міжнародного

гуманітарного права, з особистих ідеологічних мотивів, діючи у порушення вимог ст. ст. 3, 68 Конституції України, ст. ст. 3, 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, ст. ст. 27, 31, 33, 34, 147 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ст. 75 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до неї, володіючи та маючи можливість незаконного придбання у необхідній кількості вогнепальної зброї та боєприпасів, будучи незадоволеним своїм матеріальним станом, задля власного збагачення, забезпечення активної участі у незаконному збройному формуванні, здобуття авторитету серед інших його учасників, вирішив вчиняти тяжкі та особливо тяжкі злочини проти власності, волі, честі та гідності особи, а саме: виявлення серед цивільного населення осіб, схильних до України, з метою отримання інформації щодо місць дислокації та засобів безпеки адміністративних будівель та транспортних засобів органів державної влади та правоохоронних органів України, іншої оперативно-вагомої для діяльності «військової комендатури ЛНР» інформації, що може бути використана учасниками зазначеного не передбаченого законом збройного формування для відкритого протистояння державній владі України, здійснення силового військового супротиву Збройним силам України, українським добровольчим батальйонам, з метою покарання осіб за роботу в державних органах України, в тому числі осіб, які здійснюють добровільну суспільно корисну діяльність, проведення «зачисних перевірок» для виявлення та затримання схильних до України громадян серед цивільного населення, та одночасного пограбування майна і цінностей вказаних осіб, застосовуючи до них фізичне насильство та психологічний тиск, тобто вчиняти жорстке поводження з цивільним населенням, інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Усвідомлюючи, що одноособово не зможе реалізувати зазначений злочинний намір, Грачов С.В., з червня 2014 року (більш точні час та дату під час проведення досудового розслідування не встановлено) розуміючи протиправний характер своїх дій, а також негативні наслідки, що можуть настати внаслідок їх реалізації, з мотивів несприйняття соціальної та економічної політики діючої влади, з особистих корисних мотивів, вступив у попередню змову з особами, які входили до складу не передбаченого законом збройного формування «військова комендатура ЛНР», а саме: Тихоновим Андрієм Валентиновичем, Литвином Сергієм Анатолійовичем, Потаповим Валерієм Миколайовичем, Корнієвським Аркадієм Юрійовичем, Марочкою Андрієм Віталійовичем, Кузьмінім Геннадієм Миколайовичем, Мамедовим Юсифом Алиш Огли.

Злочинний умисел Грачова С.В., Тихонова А.В., Литвина С.А., Потапова В.М., Корнієвського А.Ю., Марочки А.В., Кузьміна Г.М., Мамедова Ю.А., передбачав виявлення серед цивільного населення осіб, схильних до України, з метою отримання інформації щодо місць дислокації та засобів безпеки адміністративних будівель та транспортних засобів органів державної влади та правоохоронних органів України, іншої оперативно-вагомої

для діяльності «військової комендатури ЛНР» інформації, що може бути використана учасниками зазначеного не передбаченого законом збройного формування для відкритого протистояння державній владі України, здійснення силового військового супротиву Збройним силам України, українським добровольчим батальйонам, з метою покарання осіб за роботу в державних органах України, в тому числі осіб, які здійснюють добровільну суспільно корисну діяльність, проведення «зачисних перевірок» для виявлення та затримання схильних до України громадян серед цивільного населення, та одночасного пограбування майна і цінностей вказаних осіб, застосовуючи до них фізичне насильство та психологічний тиск.

Для полегшення скоєння злочинів та мобільності пересування, Грачов С.В., Тихонов А.В., Литвин С.А., Потапов В.М., Корнієвський А.Ю., Марочко А.В., Кузьмін Г.М., Мамедов Ю.А., використовували транспортні засоби марки «CHERY AMULET», Волга, УАЗ, ВАЗ 2121, ДЖИП та інші невстановлені в ході досудового розслідування автомобілі.

З метою полегшення вчинення злочину і своєї мобільності Грачов С.В., Тихонов А.В., Литвин С.А., Потапов В.М., Корнієвський А.Ю., Марочко А.В., Кузьмін Г.М., Мамедов Ю.А., використовували мобільні телефони з абонентськими номерами:

- +380509123153 (Грачов С.В.);
- +380509374533 (Литвин С.А.);
- +380953703959 (Тихонов А.В.);
- +380501968187 (Марочко А.В.).

З метою конспірації, не викриття своїх даних, Грачов С.В., Тихонов А.В., Литвин С.А., Потапов В.М., Корнієвський А.Ю., Марочко А.В., Кузьмін Г.М., Мамедов Ю.А., присвоїли собі позивні, які були відомі учасникам угруповання, в тому числі невстановленим в ході досудового розслідування учасникам не передбаченого законом збройного формування, а саме:

- Грачов С.В. «Грач», «Батя», «Багдад»;
- Тихонов А.В. «Ілім»;
- Литвин С.А. «ТТ», «Клім»;
- Потапов В.М. «Морпех»;
- Корнієвський А.Ю. «Аркаша»;
- Кузьмін Г.М. «Гешка»;
- Мамедов Ю.А. «Ара».

Грачов С.В., Тихонов А.В., Литвин С.А., Потапов В.М., Корнієвський А.Ю., Марочко А.В., Кузьмін Г.М., Мамедов Ю.А. були озброєні автоматами конструкції Калашникова «АК-74» або його модифікацій («АК-74», «АКС-74», «АКС-74У»), мали бойові припаси до них, а саме патрони зразка 1974 року, калібром 5,45 мм, пістолети ТТ, ПМ, бойові припаси до них, які зберігали та носили при собі, та використовували під час ведення бойових дій проти ЗСУ та вчинення злочинів.

Грачов С.В., Тихонов А.В., Литвин С.А., Потапов В.М., Корнієвський А.Ю., Марочко А.В., Кузьмін Г.М., Мамедов Ю.А., розуміючи протиправний характер своїх дій, а також негативні наслідки, що можуть

настати внаслідок їх реалізації, з мотивів несприйняття соціальної та економічної політики діючої влади в Україні та з особистих корисних мотивів, діяли у складі не передбаченого законом збройного формування умисно, тобто усвідомлюючи суспільно небезпечний характер вчинюваних дій, з особистих мотивів, разом з іншими невстановленими особами.

Крім того, відповідно до ст. ст. 3, 28, 29, 33, 68 Конституції України, людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Кожен має право на повагу до його гідності. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність. Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом. У разі нагальної необхідності запобігти злочину чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою. Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правничою допомогою захисника. Кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантується свобода пересування, вільний вибір місця проживання, право вільно залишати територію України, за винятком обмежень, які встановлюються законом. Громадянин України не може бути позбавлений права в будь-який час повернутися в Україну. Кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Відповідно до ст. 147 Женевської Конвенції зазначено, що серйозні порушення, про які йдеться в статті 146 вказаної Конвенції, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричиняють великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, яка перебуває під захистом, примушення особи, яка перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, яка перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне

руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Згідно зі ст. 75 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів, зокрема насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, у тому числі катування всіх видів – фізичні та психічні, або погрози їх вчинення.

Відповідно до ст. 1 Конвенції проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання, термін «катування» означає будь-яку дію, якою будь-якій особі навмисне заподіюються сильний біль або страждання, фізичне чи моральне, щоб отримати від неї або від третьої особи відомості чи визнання, покарати її за дії, які вчинила вона або третя особа чи у вчиненні яких вона підозрюється, а також залякати чи примусити її або третю особу, чи з будь-якої причини, що ґрунтується на дискримінації будь-якого виду.

В порушення законодавства України, наведених норм міжнародного гуманітарного права, що визначають закони та звичаї війни, в тому числі статей 27, 29, 31, 32, 33, 34 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ч. ч. 1, 2 ст. 75 Протоколу 1 до Женевських Конвенцій, Грачовим С.В., Тихоновим А.В., Потаповим В.М., Литвиним С.А. Корнієвським А.Ю., Марочкою А.В., Кузьмінім Г.М. та Мамедовим Ю.А., вчинено кримінальні правопорушення за наступних обставин:

11.07.2014 приблизно о 7 годині 00 хвилин, Литвин С.А. та Потапов В.М., діючи умисно, з корисливих та ідеологічних мотивів, об'єднані єдиним злочинним умислом з Грачовим С.В., Тихоновим А.В., Корнієвським А.Ю., Марочкою А.В., Кузьмінім Г.М. та Мамедовим Ю.А., спрямованим на порушення вимог статей 3, 22, 28, 29, 68 Конституції України, статей 27, 29, 31 – 34 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ч. ч. 1, 2 ст. 75 Протоколу 1 до Женевських Конвенцій, направленому на порушення законів та звичаїв війни в умовах збройного конфлікту, з мотивів неприйняття діючої державної влади України та її політичного курсу, бажаючи настання суспільно-небезпечних наслідків, маючи при собі вогнепальну зброю, будучи одягненими у військовий камуфльований одяг, пересуваючись на легкових автомобілях: іноземного виробництва марки «JEEP», «CheryAmulet», «Волга», прибули до селища Дзержинське, міста Луганськ, де припаркувалися біля кафе - ресторану «Ах-Мангал», розташованого по вул. А. Линева.

Після чого, Потапов В.М., Литвин С.А. та невстановлені в ході досудового розслідування особи, підійшли до цивільної особи - Мілокоєст Людмили Василівни, 25.05.1973 р.н., що на той час проходила повз них, демонструючи автоматичну та вогнепальну зброю, погрожуючи таким чином її застосування у випадку супротиву, затримали Мілокоєст Л.В. та проти волі останньої, наказали їй сісти в один з автомобілів та передати їм свій мобільний

телефон та ключі від квартири, де на той момент перебував її чоловік Мілокост Олег Петрович, 11.08.1972 р.н.

Приблизно о 7 годині 30 хвилин, невстановлена особа, зі складу не передбаченого законом збройного формування, залишилась в салоні автомобіля разом з Мілокост Л.В., створивши таким чином зовнішні перешкоди для її вільного пересування в просторі та часі, фактично обмеживши свободу пересування.

В цей час Потапов В.М., Литвин С.А. та невстановлені в ході досудового розслідування особи, діючи умисно, з метою отримання від Мілокоста О.П., який на той час займав посаду заступника начальника Управління Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України в Луганській області, інформації щодо місць дислокації та засобів безпеки адміністративних будівель, транспортних засобів органів державної влади та правоохоронних органів України, а також іншої оперативно-вагомої для діяльності «військової комендатури ЛНР», маючи ключі від квартири, розташованої за адресою: м. Луганськ, с. Дзержинське, вул. Центральна, 15/69, де мешкало подружжя Мілокост, прибули до вхідної двері вказаної квартири, яку відкрили ключами та увійшли всередину.

На той час в квартирі знаходився Мілокост О.П., зустрівши якого Потапов В.М., Литвин С.А. та невстановлені в ході досудового розслідування особи, діючи умисно, з метою позбавлення його волі та викрадення, спрямувавши на нього вогнепальну зброю, яку мали при собі, наказали йому не рухатися, погрожуючи при цьому застосуванням до нього вогнепальної зброї, створивши таким чином зовнішні перешкоди для його вільного пересування в просторі та часі, фактично обмеживши свободу пересування.

Знаходячись у квартирі Мілокостів, Потапов В.М., Литвин С.А. та невстановлені в ході досудового розслідування особи, діючи умисно, оглянули квартиру, виявивши записи та чернетки щодо трудової діяльності Мілокоста О.П., які забрали з собою з метою виявлення інформації щодо місць дислокації та засобів безпеки адміністративних будівель, транспортних засобів органів державної влади та правоохоронних органів України, а також іншої оперативно-вагомої для діяльності «військової комендатури ЛНР».

Крім того, Потапов В.М., Литвин С.А. та невстановлені в ході досудового розслідування особи, діючи умисно, об'єднані єдиним злочинним умислом з Грачовим С.В., Тихоновим А.В., Корнієвським А.Ю., Марочко А.В., Кузьмінім Г.М., Мамедовим Ю.А., незаконно заволоділи належним подружжю Мілокост майном, а саме:

- ланцюжком із золота 585 проби, масою 10 гр., довжиною 55 см., плетіння «Бісмарк», вартістю 5267,81 грн.;
- ланцюжком із золота 585 проби, масою 7 гр., довжиною 70 см., плетіння «Якірне», вартістю 3687,47 грн.;
- хрестиком натільним із золота 585 проби, масою 3 гр., розміром 4х3 см, вартістю 1580,35 грн.;
- парою сережок у формі ромба, із золота 585 проби, масою 3 гр., вартістю 3000,00 грн.;

- парою сережок у формі квітки, із золота 585 проби, масою 3 гр., вартістю 1580,35 грн.;
- парою сережок у формі листка з візерунком, із золота 585 проби, масою 3 гр., вартістю 3000,00 грн.;
- каблучкою жіноюю, із золота 585 проби, 20 розміру, із вставкою рубіну маркіз червоного кольору, масою 1 гр., вартістю 7000,00 грн.;
- каблучкою жіноюю, із золота 585 проби, 20 розміру, масою 1,5 гр. із завитками, вартістю 790,17 грн.;
- каблучкою жіноюю, із золота 585 проби, 20 розміру, масою 1,5 гр. у формі завитків довжиною по фаланзі 2,7 см, вартістю 790,17 грн.;
- браслетом жіночим із золота 585 проби, масою 3 гр., довжиною 20 см, плетіння «Нонна», вартістю 1580,35 грн.;
- кулоном жіночим із золота 585 проби, у вигляді квітки масою 4 гр., округлої форми, розміром 2,5x3 см, вартістю 10000,00 грн.;
- ломом золота 916 проби (зубні коронки) загальною вагою 2 гр., вартістю 6000,00 грн.;
- мобільним телефоном марки «LENOVO» модель S930, вартістю 2059,20 гривень;
- мобільним телефоном «NOKIA» модель 6131 в корпусі рожевого кольору типу «розкладушка», вартістю 2000,00 гривень;
- мобільним телефоном «FLY» модель IQ260, вартістю 1500,00 гривень;
- мобільним телефоном «NOKIA» модель C-5 в корпусі чорного кольору, вартістю 1000,00 гривень;
- мобільним телефоном «SIEMENS» модель A-50 в корпусі синього кольору, вартістю 500,00 гривень;
- мобільним телефоном «SIEMENS» модель A-52 в корпусі сірого кольору, вартістю 500,00 гривень;
- мобільним телефоном «SONI ERICSON» модель K-3201 в корпусі чорного кольору, вартістю 600,00 гривень;
- системним блоком «SEMPRON 2400+» у комплектації, процесор Intel Celeron 2,40 Гц, жорсткий диск Wernern Didgital об'єм пам'яті 512 Gb, вартістю 3000,00 гривень;
- монітором марки SAMSUNG, модель B2230W, діагональ 22, вартістю 1500,00 гривень;
- грошовими коштами в сумі 19000,00 гривень, чим завдали майнової шкоди на загальну суму 75935,87 гривень.

Далі, Потапов В.М., Литвин С.А. та невстановлені в ході досудового розслідування особи, діючи умисно, протиправно, об'єднані єдиним злочинним умислом з Грачовим С.В., Тихоновим А.В., Корнієвським А.Ю., Марочкою А.В., Кузьмінім Г.М. та Мамедовим Ю.А., з метою упередження можливого опору з боку потерпілого, наділи на руки Мілокоста О.П. кайданки та вивели на вулицю, після чого, попри його волю, посадили його в один з автомобілів, насильно утримуючи в салоні автомобіля.

У подальшому Потапов В.М., Литвин С.А. та невстановлені в ході досудового розслідування особи, почали пересування містом Луганськ на

вищезазначених автомобілях, в салонах яких знаходилися потерпілі Мілокоост О.П. та Мілокоост Л.В., від'їхавши від міста перебування потерпілих, створивши таким чином зовнішні перешкоди для їх вільного пересування в просторі та часі, вибору ними місця знаходження, фізичної свободи і особистої недоторканності.

Про викрадення подружжя Мілокоост, Потапов В.М. та Литвин С.А. повідомили Грачова С.В., після чого, за вказівкою останнього, прибули до адміністративної будівлі ЛОДА, розташованої за адресою: місто Луганськ, пл. ім. Героїв ВВВ, 3, а потім до приміщення ІТТ, що розташоване за адресою: м. Луганськ, кв. Шевченко, 50.

Перебуваючи у зазначеному місті, Потапов В.М., Литвин С.А. та невстановлені в ході досудового розслідування особи, передали під цілодобову охорону Марочці А.В., Кузьміну Г.М. та Мамедову Ю.А. викрадених та позбавлених волі Мілокооста О.П. та Мілокоост Л.В., яких ув'язнили до підвального приміщення у камери для затриманих.

В подальшому, у період незаконного утримання Мілокооста О.П. та Мілокоост Л.В. в приміщенні ІТТ, за вказівкою Грачова С.В., Литвин С.А., Потапов В.М. та Корнієвський А.Ю. здійснювали їх допит, з метою отримання відомостей про місце розташування, пересування, структуру та оснащення бойових підрозділів України, для подальшого планування ведення бойових дій проти ЗСУ та вербування до співпраці з окупаційною владою. Під час допитів до Мілокооста О.П. та Мілокоост Л.В. застосовували психологічний тиск, погрожуючи застосуванням фізичного насильства до члена родини, погрози застосування зброї, ставили на коліна.

Таким чином, Грачов С.В., Тихонов А.В., Потапов В.М., Литвин С.А., Корнієвський А.Ю., Марочко А.В., Кузьмін Г.М. та Мамедов Ю.А., діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб, усвідомлюючи, що Мілокоост О.П. та Мілокоост Л.В. є цивільними особами, які відповідно до ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, є особами, які перебувають під її захистом, як такі, що в будь-який момент та за будь-яких обставин опинилися, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянином якої вони не є, діючи в умовах міжнародного збройного конфлікту, незаконно утримували останніх в приміщенні ІТТ за адресою: м. Луганськ, кв. Шевченко, 50, в період часу з 11 липня по 18 серпня 2014 року.

18 серпня 2014 року, Марочко А.В., разом з невстановленими учасниками не передбаченого законом збройного формування, діючи за наказом Грачова С.В., на невстановлених автомобілях перемістили Мілокооста О.П. та Мілокоост Л.В. до приміщення адміністративної будівлі ЛОДА, за адресою: м. Луганськ, пл. ім. Героїв ВВВ, 3, де, ув'язнили до підвального приміщення.

В приміщенні адміністративної будівлі ЛОДА за адресою: м. Луганськ, пл. ім. Героїв ВВВ, 3, Мілокооста О.П. та Мілокоост Л.В., попри їх волю, утримували до 23.08.2014 включно.

23 серпня 2014 року, Литвин С.А. та інші невстановлені в ході досудового розслідування учасники не передбаченого законом збройного формування, за вказівкою Грачова С.В., на невстановленому в ході досудового розслідування

автомобілі перемістили Мілокоста О.П. та Мілокост Л.В. у м. Краснодон Луганської області, де поселили у приватну квартиру дев'ятиповерхового будинку, розташованого поблизу «Центрального ринка» м. Краснодон та попри їх волю утримували до 02.09.2014.

В порушення вимог статей 20, 29, 33 Конституції України, Грачовим С.В., Тихоновим А.В., Потаповим В.М., Литвиним С.А., Корнієвським А.Ю., Марочкою А.В., Кузьмінім Г.М. та Мамедовим Ю.А., 11.07.2014 здійснено затримання Мілокоста О.П. та Мілокост Л.В., їх ув'язнення в період з 11.07.2014 по 02.09.2014 без будь-яких правових підстав, та як наслідок обмежувало право потерплх на свободу та особисту недоторканність, право особи предстати перед судом для перевірки обґрунтованості затримання, позбавлення волі тощо.

За весь період ув'язнення потерпілі Мілокост О.П. та Мілокост Л.В. були позбавлені можливості повідомити рідним про своє затримання та місце знаходження, тримались у закритому приміщенні, не маючи змоги спілкування з іншими особами, без засобів зв'язку.

Крім того, під час утримання до цивільних осіб застосовано жорстоке поводження, а саме: Мілокост О.П. та Мілокост Л.В. утримували у підвальному приміщенні, в кімнаті розміром п'ять на вісім метрів при тому, що максимальна кількість затриманих осіб досягала п'ятнадцяти осіб. У вказаному приміщенні були відсутні вентиляція та вікна. Здійснення природних потреб дозволялось тільки з дозволу конвоїра, санвузол у камері був відсутній.

Водночас, за весь період незаконного утримання учасниками не передбаченого законом збройного формування під керівництвом Грачова С.В., Мілокоста О.П. та Мілокост Л.В. годували лише один раз на добу, близько 21:00 години. При цьому, раціон кожен день однаковий та складався з каші, схожої на об'їдки їжі.

Крім того, на протязі всього часу позбавлення волі існувала повна заборона на здійснення прогулянок.

02 вересня 2014 року о 12 годині Мілокоста О.П. та Мілокост Л.В. було звільнено.

Незаконне позбавлення волі протягом тривалого часу, а саме у період з 11.07.2014 по 02.09.2014 негативно вплинуло на стан здоров'я Мілокост Л.В. зокрема виникли хронічні захворювання та погіршився психоемоційний стан.

Так, Грачов С.В. спільно з Тихоновим А.В., Литвиним С.А., Потаповим В.М., Корнієвським А.Ю., Марочкою А.В., Кузьмінім Г.М. та Мамедовим Ю.А., будучи учасниками незаконного збройного формування «військова комендатура ЛНР», заподіяли цивільним особам, які перебували під захистом, з метою отримання оперативно-вагомої для діяльності «військової комендатури ЛНР» інформації та одночасного пограбування майна і цінностей вказаних осіб, шляхом незаконного позбавлення волі, нанесення побоїв, психологічного насилля, погроз застосування фізичного насильства до члена родини, погрози застосування зброї, чим порушив вимоги ст. ст. 27, 29, 31-34 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ч.ч. 1, 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій

від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08 червня 1977 року.

Крім того, 22.07.2014 приблизно о 16 годині, нестановлені в ході досудового розслідування особи, з числа учасників не передбаченого законом збройного формування, озброєнні автоматичною зброєю, перебуваючи на блокпосту, розташованому на автошляху, що веде із селища Ювілейне міста Луганськ Луганської області, зупинили транспортний засіб марки ГАЗ 32213 СПГ, реєстраційний номер АК9853ВС, в якому знаходились Кононов Олександр Олександрович, 09.08.1967 р.н. та Кононова Вікторія Володимирівна, 21.05.1972 р.н.

Під час огляду зазначеного автомобіля, нестановлені учасники не передбаченого законом збройного формування, виявили значну кількість продуктів харчування, засоби особистої гігієни, мобільні телефони, фотоапарати, бронежилети, предмети з українською символікою, з чого дійшли висновку, що подружжя Кононових є українськими волонтерами та зазначені предмети і речі призначені для військовослужбовців Збройних Сил України та українських добровольчих батальйонів, у зв'язку із чим переконались в тому, що подружжя Кононових є волонтерами, тобто здійснюють добровільну суспільно корисну діяльність, та можуть володіти інформацією щодо місць розташування українських добровольчих батальйонів та військовослужбовців ЗСУ.

Після чого, нестановлені учасники не передбаченого законом збройного формування, затримали Кононова О.О. та Кононову В.В., помістивши їх до окремого приміщення на території блокпосту, створивши таким чином зовнішні перешкоди для їх вільного пересування в просторі та часі, фактично обмеживши свободу пересування, вибору потерпілими місця знаходження, фізичної свободи і особистої недоторканності.

Про затримання Кононова О.О. та Кононової В.В., нестановлені учасники не передбаченого законом збройного формування повідомили командира «військової комендатури ЛНР» - коменданта міста Луганськ Грачова С.В.

Далі, відповідно до відведеної ролі у плані спільних злочинних дій, Литвин С.А. та інші нестановлені учасники не передбаченого законом збройного формування, діючи умисно, з корисливих та ідеологічних мотивів, об'єднані єдиним злочинним умислом з Грачовим С.В., Тихоновим А.В., Потаповим В.М., Корнієвським А.Ю., Марочко А.В., Кузьміним Г.М. та Мамсдовим Ю.А., спрямованим на порушення вимог статей 3, 22, 28, 29, 68 Конституції України, статей 27, 29, 31 – 34 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.0.1949, ч. ч. 1, 2 ст. 75 Протоколу I до Женевських Конвенцій, направленому на порушення законів та звичаїв війни в умовах збройного конфлікту, з мотивів неприйняття діючої державної влади України та її політичного курсу, бажаючи настання суспільно-небезпечних наслідків, будучи одягненими у військовий камуфльований одяг, озброєні автоматичною зброєю «АК», пістолетами «ПМ» та «ТТ», на двох автомобілях,

модель, марку, номерні знаки яких в ході досудового розслідування встановити не виявилось можливим, прибули на блокпост, розташований на автошляху, що веде із селища Ювілейне міста Луганськ Луганської області.

Знаходячись у зазначеному місці, Литвин С.А. застосував до Кононової В.В. та Кононова О.О. моральний тиск та завдав фізичного болю шляхом направлення в голову Кононова О.О. дула пістолета «ГТ» одночасно із зняттям його із запобіжника та досилання патрона в патронник, погрожуючи його застосуванням на ураження, після чого зробив два постріли в бік Кононова О.О., внаслідок чого одна куля дотично поранила шкіру потерпілого в області правої лопатки, від чого утворились незначні подряпини, а також від близького розташування дула пістолета в момент пострілу виникла кровотеча із правого вуха Кононова О.О.

Після чого, Литвин С.А. наказав іншим невстановленим учасникам не передбаченого законом збройного формування принести прозорий полімерний пакет, який власноруч одяг на голову Кононової В.В. та почав душити шляхом затягування його на шиї потерпілої, з метою припинення доступу повітря, в цей же час інші учасники не передбаченого законом збройного формування примушували Кононова О.О., всупереч волі, дивитися на те, як катують його дружину, не даючи йому змоги нічим допомогти, з метою примусити потерпілих вчинити дії, що суперечать їх волі, у тому числі отримати від них відомості, що становлять інтерес для учасників не передбаченого законом збройного формування, та визнання причетності останніх до диверсійної діяльності.

Далі, Литвин С.А. та невстановлені в ході досудового розслідування особи, об'єднані єдиним злочинним умислом з Грачовим С.В., Потаповим В.М., Тихоновим А.В., Корнієвським А.Ю., Марочкою А.В., Кузьмінім Г.М., Мамедовим Ю.А., діючи умисно, із корисних мотивів, заволоділи належним подружжю Кононових майном, зокрема:

- транспортним засобом ГАЗ 32213 СПГ, номер та серія знака АК9853ВС, 1999 року випуску, VIN ХТН270500Х0114240, вартістю 63280,00 грн.;
- грошовими коштами в сумі 1500,00 грн.;
- гаманцем шкіряним бежевого кольору типу портмоне, не має вартості;
- двома мобільними телефонами невідомих марок та моделей, на мають вартості;
- мобільним телефоном «NOKIA 206 Dualsim» із сім-картою абонентський номер +380664570343, вартістю 800 грн.;
- мобільним телефоном «NOKIA 3310» із сім-картою абонентський номер +380502562609, вартістю 500 грн.; чим завдали майнової шкоди на загальну суму 66080,00 гривень, а також документами: паспортом громадянина України на ім'я Кононової Вікторії Володимирівни, ЕН783468, виданим 27.10.2010 Кременським РВ УМВС України в Луганській області.

Після чого, продовжуючи реалізовувати злочинний умисел, всупереч волі потерпілих, силоміць, помістили Кононова О.О. та Кононову В.В. у транспортні засоби, погрожуючи при цьому застосуванням вогнепальної зброї,

створивши таким чином зовнішні перешкоди для їх вільного пересування в просторі та часі, фактично обмеживши свободу пересування.

Під час руху транспортного засобу, Литвин С.А., продовжуючи реалізовувати свій злочинний умисел, з метою залякування, отримання відомостей, що становлять інтерес для учасників не передбаченого законом збройного формування, та визнання причетності Кононова О.О. та Кононової В.В. до диверсійних груп, наказав не встановленій в ході досудового розслідування особі, відрізати вухо Кононовій В.В., на що вказаний чоловік не погодився.

Після чого, Литвин С.А. наказав вказаній невстановленій особі підпалити Кононовій В.В. вухо, що він і зробив за допомогою запальнички, чим завдав потерпілій сильного фізичного болю та морального страждання.

В подальшому Литвин С.А. та невстановлені учасники не передбаченого законом збройного формування перемістили викрадених та незаконно позбавлених волі Кононова О.О. та Кононову В.В. до приміщення ІТТ за адресою: м. Луганськ, кв. Шевченка, 50, де, пригнічуючи їх честь та гідність, демонструючи вогнепальну зброю, погрожуючи її застосуванням, таким чином змусили потерпілу повністю роздягнутись для обшуку, при цьому відмовили у наданні можливості зробити це особі жіночої статі.

Далі Литвин С.А. та невстановлені учасники не передбаченого законом збройного формування, передали Кононова О.О. та Кононову В.В. під цілодобову охорону Марочці А.В., Кузьміну Г.М. та Мамедову Ю.А., які ув'язнили потерпілих до камер ІТТ, чим створили зовнішні перешкоди для їх вільного пересування в просторі та часі, фактично обмеживши свободу пересування, вибору ними місця знаходження, фізичної свободи і особистої недоторканності.

В подальшому, в період утримання Кононова О.О. та Кононової В.В. в приміщенні ІТТ, за вказівкою Грачова С.В., Литвин С.А., Потапов В.М. та Корнієвський А.Ю. здійснювали їх допит, з метою отримання відомостей про місце розташування, пересування, структуру та оснащення ЗСУ, українських добровольчих батальйонів, для подальшого планування ведення бойових дій проти ЗСУ. Під час допитів Литвин С.А. спричиняв Кононовій В.В. фізичні страждання та біль від розрядів електрики, шляхом застосування до неї електрошока.

11 серпня 2014 року Литвин С.А., діючи умисно, перебуваючи у приміщенні ІТТ за адресою: м. Луганськ, кв. Шевченка, 50, погрожуючи фізичною розправою, здійснював психологічний тиск на Кононова О.О. з метою вчинення ним дій в інтересах окупаційної влади, а саме визнання її законною та надання згоди на співпрацю з нею.

18 серпня 2014 року Марочко А.В., разом з невстановленими учасниками не передбаченого законом збройного формування, діючи за вказівкою Грачова С.В., перемістили Кононова О.О. та Кононову В.В. до адміністративної будівлі ЛОДА за адресою: м. Луганськ, пл. ім. Героїв ВВВ, 3, де ув'язнили у кімнати, що знаходились у підвальному приміщенні будівлі, здійснюючи їх цілодобову охорону та конвоювання, чим порушили права людини, гарантовані

Конституцією України, а саме: право на свободу та особисту недоторканість, право на невтручання в особисте життя, право на свободу пересування тощо.

В середині вересня 2014 року, більш точну дату в ході досудового розслідування встановити не виявилось можливим, учасники не передбаченого законом збройного формування, так званої «військової комендатури ЛНР», за наказом Грачова С.В., перемістили Кононова О.О. та Кононову В.В. до приміщення Жовтневої районної ради міста Луганськ за адресою: 31-й квартал, 14 А, м. Луганськ, де продовжували утримувати у підвальному приміщенні до 28.10.2014, здійснюючи їх цілодобову охорону та конвоювання, чим порушили права людини, гарантовані Конституцією України, а саме: право на свободу та особисту недоторканість, право на невтручання в особисте життя, право на свободу пересування тощо.

В приміщенні адміністративної будівлі ЛОДА, за адресою: м. Луганськ, пл. ім. Героїв ВВВ, 3, Кононова О.О. та Кононову В.В., попри їх волю утримували до середини вересня 2014 року.

В порушення вимог статей 20, 29, 33 Конституції України, Грачовим С.В., Тихоновим А.В., Потаповим В.М., Литвиним С.А. Корнієвським А.Ю., Марочкою А.В., Кузьміним Г.М. та Мамедовим Ю.А., здійснено затримання Кононова О.О. та Кононової В.В., їх незаконне ув'язнення в період з 22.07.2014 по 28.10.2014 без будь-яких правових підстав та, як наслідок, обмежувало право потерпілих на свободу та особисту недоторканість, право особи предстати перед судом для перевірки обґрунтованості затримання, позбавлення волі.

За весь період ув'язнення потерпілі Кононов О.О. та Кононова В.В. були позбавлені можливості повідомити рідним про своє затримання та місце перебування, тримались у закритому приміщенні, не маючи змоги спілкування з іншими особами, без засобів зв'язку.

Крім того, під час утримання до цивільних осіб застосовано жорстке поводження, а саме: Кононова О.О. та Кононову В.В., утримували у підвальних приміщеннях, Кононова О.О. в кімнаті розміром вісімнадцять на чотири метри, максимальна кількість затриманих осіб досягала від 30 до 60 чоловік, відсутні світло, вентиляція та вікна. Здійснення природних потреб дозволялось тільки з дозволу конвоїра, санвузол в камері був відсутній.

Водночас, за весь період незаконного утримання учасниками не передбаченого законом збройного формування під керівництвом Грачова С.В., Кононова О.О. та Кононову В.В. годували лише один раз на добу, близько 22:00 години. При цьому, раціон кожен день однаковий та складався з каші, схожої на об'їдки їжі.

Крім того, на протязі всього часу позбавлення волі існувала повна заборона на здійснення прогулянок.

28 жовтня 2014 року на автомобільному мосту через річку Сіверський Донець у м. Щастя м. Луганськ, Кононова О.О. та Кононову В.В. було звільнено. Процес звільнення координувався українською владою, представниками ВРУ, групою по звільненню заручників «Патріот», за підтримки СБУ, зі сторони представників т.зв. «ЛНР» окупаційної адміністрації РФ, у тому числі брав участь Грачов С.В.

Незаконне позбавлення волі протягом тривалого часу, а саме у період з 22.07.2014 по 28.10.2014 негативно вплинуло на стан здоров'я Кононової В.В. зокрема погіршився її психоемоційний стан, у зв'язку з чим вона проходила лікування у реабілітаційному центрі та у психолога.

Так, Грачов С.В. спільно з Тихоновим А.В., Литвиним С.А., Потаповим В.М., Корнієвським А.Ю., Марочко А.В., Кузьмінім Г.М. та Мамедовим Ю.А., будучи учасником незаконного збройного формування «військова комендатура ЛНР», заподіяв цивільним особам, які перебували під захистом, з метою отримання оперативно-вагомої для діяльності «військової комендатури ЛНР» інформації та одночасного пограбування майна і цінностей вказаних осіб, шляхом незаконного позбавлення волі, нанесення побоїв, спричинення сильного фізичного болю, психологічного насильства, погроз застосування фізичного насильства до члена родини, погрози застосування зброї, чим порушив вимоги ст. ст. 27, 29, 31-34 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ч.ч. 1, 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08 червня 1977 року.

Крім того, 22.07.2014, невстановлені особи із числа учасників не передбаченого законом збройного формування т.зв. «Всевеликого війська Донського», озброєнні автоматичною зброєю, перебуваючи на блокпосту, розташованому між населеними пунктами Красний Луч та Перевальськ Луганської області, зупинили транспортний засіб марки «Volkswagen Amarok», реєстраційний номер невстановлений, в якому знаходились Різаєва Гайде Адилівна, 28.12.1978 р.н., Захаров Сергій Михайлович, 07.03.1960 р.н. та Лелявський Юрій Миколайович, 20.07.1973 р.н.

Під час огляду зазначеного автомобіля, невстановлені учасники не передбаченого законом збройного формування, виявили значну кількість продуктів харчування, засоби особистої гігієни, мобільні телефони, бронежилети, предмети з українською символікою, з чого дійшли висновку, що Різаєва Г.А., Захаров С.М. та Лелявський Ю.М. є українськими волонтерами та зазначені предмети і речі призначені для військовослужбовців Збройних Сил України та українських добровольчих батальйонів, у зв'язку із чим переконались в тому, що зазначені особи є волонтерами, тобто здійснюють добровільну суспільно корисну діяльність, та можуть володіти інформацією щодо місця розташування українських добровольчих батальйонів та військовослужбовців ЗСУ.

Після чого, невстановлені в ході досудового розслідування особи із числа учасників не передбаченого законом збройного формування т.зв. «Всевеликого війська Донського», при невстановлених під час досудового розслідування обставинах, затримали Різаєву Г.А., Захарова С.М. та Лелявського Ю.М., ув'язнили їх у невстановленому місці на території міста Перевальськ Луганської області, де утримували проти їх волі до 28.07.2014.

Так, 28.07.2014 невстановлені особи із числа учасників не передбаченого законом збройного формування т.зв. «Всевеликого війська Донського», на автомобілі «УАЗ», ідентифікуючих ознак якого в ході досудового розслідування не встановлено, доставили Лелявського Юрія Миколайовича, 20.07.1973 р.н., до «військової комендатури ЛНР», а саме: до приміщення ЛОДА за адресою: площа Героїв ВВВ, 3, м. Луганськ, про що повідомили командира не передбаченого законом збройного формування т.зв. «військової комендатури ЛНР» - коменданта міста Луганськ Грачова С.В., який діючи умисно, з ідеологічних мотивів, об'єднаний єдиним злочинним умислом з Тихоновим А.В., Потаповим В.М., Корнієвським А.Ю., Марочком А.В., Кузьмінім Г.М., Мамедовим Ю.А. та Литвиним С.А., спрямованим на порушення вимог статей 3, 22, 28, 29, 68 Конституції України, статей 27, 29, 31 – 34 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ч. ч. 1, 2 ст. 75 Протоколу I до Женевських Конвенцій, направленому на порушення законів та звичаїв війни в умовах збройного конфлікту, з мотивів неприйняття діючої державної влади України та її політичного курсу, бажаючи настання суспільно-небезпечних наслідків, надав вказівку Марочко А.В., Кузьміну Г.М. та Мамедову Ю.А. ув'язнити Лелявського Ю.М. в камеру підвального приміщення, створивши таким чином зовнішні перешкоди для вільного пересування потерпілого в просторі та часі, фактично обмеживши свободу пересування, вибору Лелявським Ю.М. свого місця знаходження, фізичної свободи і особистої недоторканності.

Далі, під час перебування у камері підвального приміщення, невстановлена в ході досудового розслідування особа із числа учасників не передбаченого законом збройного формування «військової комендатури ЛНР», використовуючи дерев'яну биту, наніс Лелявському Ю.М., декілька ударів по різним частинам тіла, а також, застосовуючи електрошокер, здійснив вплив струмом в область голови потерпілого.

Цього ж дня, Корнієвський А.Ю., відповідно до відведеної ролі у плані спільних злочинних дій, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб, наніс Лелявському С.М. удари, кількість та характер яких в ході досудового розслідування не встановлені, в область грудної клітини, після чого, за вказівкою Грачова С.В. почав допитувати з метою примушування потерпілого, всупереч його волі, визнати факт причетності до диверсійної групи, що не відповідало дійсності, та отримання відомостей про місце розташування, пересування, структуру та оснащення бойових підрозділів України, для подальшого планування ведення бойових дій проти ЗСУ.

В подальшому, Грачов С.В., Потапов В.М., Тихонов А.В., Корнієвський А.Ю., Литвин С.А., Марочко А.В., Кузьмін Г.М. та Мамедов Ю.А., діючи умисно, продовжуючи реалізувати свій злочинний умисел, спрямований на незаконне позбавлення волі Лелявського Ю.М., запобігаючи законному наміру останнього покинути зазначене місце, всупереч його волі, незаконно утримували до 08.10.2014, здійснюючи його цілодобову охорону та конвоювання, чим порушили вимоги ст.ст. 3, 68 Конституції України, ст.ст. 3, 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних

свобод 1950 року, ст. ст. 27, 31, 33 і 34 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949.

В приміщенні адміністративної будівлі ЛЮДА, за адресою: м. Луганськ, пл. ім. Героїв ВВВ, 3, Лелявського Ю.М., попри його волю утримували до 08.10.2014.

В порушення вимог статей 20, 29, 33 Конституції України Грачовим С.В., Тихоновим А.В., Потаповим В.М., Литвиним С.А. Корнієвським А.Ю., Марочкою А.В., Кузьмінім Г.М. та Мамедовим Ю.А., затримання 28.07.2014 Лелявського Ю.М., його ув'язнення в період з 28.07.2014 по 08.10.2014 здійснювалось без будь яких правових підстав, та як наслідок обмежувало право потерпілого на свободу та особисту недоторканість, право особи предстати перед судом для перевірки обґрунтованості затримання, позбавлення волі.

За весь період ув'язнення потерпілий Лелявський Ю.М. був позбавлений можливості повідомити рідним про своє затримання та місце перебування, утримувався у закритому приміщенні, не маючи змоги спілкування з іншими особами, без засобів зв'язку.

Крім того, до з цивільної особи застосовано жорстке поводження під час утримання, а саме Лелявського Ю.М. утримували у підвальних приміщеннях, без наявності спальних місць, що змушувало потерпілого постійно перебувати, в тому числі спати на підлозі, у приміщенні за відсутності світла, належної вентиляції та вікон. Здійснення природних потреб дозволялось тільки один раз на день з дозволу конвоїра, санвузол в камері відсутній.

Водночас, за весь період незаконного утримання учасниками не передбаченого законом збройного формування під керівництвом Грачова С.В., Лелявського Ю.М. годували лише один раз на добу, близько 22:00 години. При цьому, раціон кожен день однаковий та складався з каші та чаю.

Крім того, на протязі всього часу позбавлення волі існувала повна заборона на здійснення прогулянок.

08 жовтня 2014 року Лелявського Ю.М. було звільнено.

Незаконне позбавлення волі протягом тривалого часу, а саме у період з 28.07.2014 по 08.10.2014 негативно вплинуло на стан здоров'я Лелявського Ю.М. зокрема порушення роботи нирок, викликане тривалим перебуванням на цегляній підлозі.

Крім того, на початку серпня 2014 року, більш точну дату та час в ході досудового розслідування встановити не виявилось можливим, невстановлені особи із числа учасників не передбаченого законом збройного формування, на автомобілі ВАЗ 2121 «НИВА» доставили Різаєву Г.А. та Захарова С.М. в приміщення ЛЮДА за адресою: пл. ім. Героїв ВВВ, 3, м. Луганськ, при цьому, з метою придушення їх волі та бажання до опору, а також неможливості встановлення місця перебування, на руки потерпілих одягли кайданки, на голови пропіленові мішки.

Про доставлення Різаєвої Г.А. та Захарова С.М., невстановлені учасники не передбаченого законом збройного формування, повідомили командира не передбаченого законом збройного формування т.зв. «військової комендатури

ЛНР» - коменданта міста Луганськ Грачова С.В., який діючи умисно, з ідеологічних мотивів, об'єднаний єдиним злочинним умислом з Тихоновим А.В., Потаповим В.М., Корнієвським А.Ю., Марочко А.В., Кузьмінім Г.М., Мамедовим Ю.А. та Литвиним С.А., спрямованим на порушення вимог статей 3, 22, 28, 29, 68 Конституції України, статей 27, 29, 31 – 34 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.0.1949, ч. ч. 1, 2 ст. 75 Протоколу I до Женевських Конвенцій, направленому на порушення законів та звичаїв війни в умовах збройного конфлікту, з мотивів неприйняття діючої державної влади України та її політичного курсу, бажаючи настання суспільно-небезпечних наслідків у вигляді вигнання цивільного населення до протиправних примусових робіт, надав вказівку Марочко А.В., Кузьміну Г.М. та Мамедову Ю.А. ув'язнити Різаєву Г.А. та Захарова С.М. в камері підвального приміщення, створивши таким чином зовнішні перепони для вільного пересування потерпілих в просторі та часі, фактично обмеживши свободу пересування, вибору ними свого місця знаходження, фізичної свободи і особистої недоторканності.

В подальшому, в період утримання Різаєвої Г.А. та Захарова С.М. в приміщенні ЛЮДА, за вказівкою Грачова С.В., Корнієвський А.Ю. та Литвин С.А., здійснювали їх допит, з метою отримання відомостей про місце розташування, пересування, структуру та оснащення ЗСУ, українських добровольчих батальйонів, для подальшого планування ведення бойових дій проти ЗСУ.

Під час допитів Корнієвський А.Ю. спричиняв Різаєвої Г.А. фізичне страждання та біль шляхом нанесення ударів руками по обличчю та в живіт, при цьому руки потерпілої були сковані кайданками за спиною.

Після чого, Кузьмін Г.М. та Корнієвський А.Ю., діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб, з метою отримати від особи відомості, що становлять інтерес для окупаційної влади та визнання Захаровим С.М., всупереч його волі, існування так званої «ЛНР», нанесли потерпілому удари дерев'яною битою в область голови, живота та кінцівок, що завдало потерпілому фізичні страждання та гострий біль, внаслідок чого йому зламано колінну чашечку.

Далі, продовжуючи свої протиправні дії, Корнієвський А.Ю. та інші учасники не передбаченого законом збройного формування, використовуючи два електрошокера здійснили вплив струмом в область серця та лівої лопатки Захарова С.М., чим завдали фізичного болю та страждання, внаслідок чого останній втратив свідомість, та при падінні пошкодив ключицю.

Також, під час утримання Захарова С.М. у приміщенні ЛЮДА, точну дату в ході досудового розслідування встановити не надалось можливим, Мамедов А.Ю., з метою залякування та подолання спроб з боку потерпілого до опору, погрожував спричинити йому тілесні ушкодження, а саме вогнепальне поранення.

В подальшому, під час ув'язнення до Різаєвої Г.А. застосовувався психологічний тиск, у вигляді погроз убивства її сина, задля визнання нею факту того, що вона снайпер та причетна до диверсійної діяльності. Також в її

присутності невістановлений учасник не передбаченого законом збройного формування відрубав руку невідомому українському в'язню, погрожуючи настанням таких наслідків і для неї.

На початку вересня 2014 року, більш точну дату та час в ході досудового розслідування встановити не виявилось можливим, невістановлені в ході досудового розслідування особи, за вказівкою Грачова С.В., перемістили Різаєву Г.А. та Захарова С.М. до приміщення Жовтневої районної ради м. Луганськ за адресою: 31-й квартал, 14-А, м. Луганськ, де їх утримували до 28.10.2014, здійснюючи їх цілодобову охорону та конвоювання, чим порушили вимоги ст. ст. 3, 68 Конституції України, ст. ст. 3, 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, ст. ст. 27, 31, 33 і 34 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949.

За весь період ув'язнення потерпілі Захаров С.М. та Різаєва Г.А. були позбавлені можливості повідомити рідним про своє затримання та місце перебування, тримались у закритому приміщенні, без засобів зв'язку.

Крім того, під час утримання до цивільних осіб застосовано фізичне насильство і жорстке поводження, а саме Захарова С.М. та Різаєву Г.А. утримували у підвальних приміщеннях, де відсутні світло, вентиляція та вікна. Здійснення природних потреб дозволялось тільки раз на добу з дозволу конвоїра, санвузол в камерах відсутній.

Водночас, за весь період незаконного утримання учасниками не передбаченого законом збройного формування під керівництвом Грачова С.В., Захарова С.М. та Різаєву Г.А. годували лише один раз на добу, близько 22:00 години. При цьому, раціон кожен день однаковий та складався з каші та чаю.

Крім того, на протязі всього часу позбавлення волі існувала повна заборона на здійснення прогулянок.

28 жовтня 2014 року на мосту через річку Сіверський Донець у м. Щастя м. Луганськ, Захарова С.М. та Різаєву Г.А. було звільнено. Процес звільнення координувався українською владою, представниками ВРУ, групою по звільненню заручників «Патріот», за підтримки СБУ, зі сторони т.зв. «ЛНР» присутній був Грачев С.В.

Незаконне позбавлення волі протягом тривалого часу, а саме у період з 28.07.2014 по 28.10.2014 негативно вплинуло на здоров'я Захарова С.М., а саме у нього обмежений рух правої руки та лівої ноги, що стало наслідком спричинених травм.

Незаконне позбавлення волі протягом тривалого часу, а саме у період з 28.07.2014 по 28.10.2014 негативно вплинуло на здоров'я Різаєвої Г.А., а саме 03.06.2019 їй проведено операцію на серці та встановлено імплантований кардіостимулятор, поставлено діагноз АВ-блокада 3 ступеню.

Так, Грачов С.В., спільно з Тихоновим А.В., Потаповим В.М., Литвиним С.А. Корнієвським А.Ю., Марочко А.В., Кузьмінім Г.М. та Мамедовим Ю.А., діючи за попередньою змовою, будучи учасниками не передбаченого законом збройного формування «військова комендатура ЛНР», заподіяли цивільним особам, які перебували під захистом, з метою отримання оперативно-вагомої для діяльності «військової комендатури ЛНР» інформації

та одночасного пограбування майна і цінностей вказаних осіб, сильний фізичний біль шляхом незаконного позбавлення волі, нанесення побоїв, психологічного насилля, погроз застосування фізичного насильства до члена родини, погрози застосування зброї, чим порушив вимоги ст. ст. 27, 29, 31-34 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ч. ч. 1, 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08 червня 1977 року.

Таким чином, Грачов Сергій Вікторович підозрюється в жорсткому поводженні з цивільним населенням, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненими за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий в ОВС СУ
ГУНП в Луганській області

Ірина БУНІНА

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні –
Заступник начальника відділу
Луганської обласної прокуратури

28. 03 2023 року

Сергій БІЛИЙ

Підозрюваному оголошені та роз'яснені права підозрюваного, передбачені ст.42 КПК України, а саме:

Підозрюваний, має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені, та роз'яснені.

Підозрюваний _____

«__» год. «__» хвилини «__» _____ 20__ року

Повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий в ОВС СУ
ГУНП в Луганській області**

Ірина БУНІНА